

Найпослѣ, кадѣ полунощето, мжглата ся распръсна, и Германъ можѣ да види звѣздытъ да льстятъ презъ дървесата. Мѣсячината ся избави такожде полека-лека отъ дымоветѣ които ѿх покрываха и почна да сѣе діаманты по мокрыйтъ мжхъ. Стеблото на джбоветѣ стоѣше въ еднѣ величавѣ тмнинѣ; но малко по надалечъ, бѣлытъ стебла и снаги на брястоветѣ ся виждаха като единъ редъ призрацы въ плащаницытъ (саваны) имъ. Огньтъ ся отражаваше въ блатото; и жебытъ, като почнаха да му ся привыкнуватъ, дързнуваха тукъ-тамъ да издаватъ нѣкои си тънкослабы и боязливы гласове; угловатытъ клонове на старытъ джбове, обвиты съ бѣликавъ мжхъ, ся простираха и ся кръстосваха помежду си, като голѣмы оголены и изсжшены ржцѣ и мышцы, надъ главжтъ на нашитѣ пжтници; това бѣше едно хубаво мѣсто, но толкозъ пусто и толкозъ печално, щото Германъ, оморенъ вече и истощенъ отъ теглила, почна да шѣе и да хвърля камене въ воджтъ за да ся позамае и отблъсне ужаснжтъ и досадителнжтъ мысль на осамотеніето. Той желаше такожде да събуди Марійкж: и когато видѣ чи тя ставаше и гледаше времето, той ѿ предложи да тръгнать пакъ по пжтьтъ си.

— Слѣдъ два часа, ѿ казѣ, на разсѣмнуваніе, времето ще стане толкозъ студено, щото ный